

Arrest

nr. 275 236 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MUSTIN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 14 mei 2019.

1.2. Verzoeker wordt op 26 oktober 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Sudanese nationaliteit te beschikken. U bent moslim en behoort tot de Arabische etnie Misseriya. U hebt één oudere broer en één jongere halfbroer langs moederszijde. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent geboren op 29 november 1990 te Omdurman (Khartoem). In juni of juli 1990 overleed uw vader aan malaria. Uw halfbroer A. A. werd geboren in 2002. U werd regelmatig door de overheidsdiensten gediscrimineerd omwille van uw huidskleur. Vanaf 2006 groeide uw sympathie voor de Justice & Equality Movement (JEM). In mei 2008 ondersteunde u met uw gezin en burens JEM-militanten in Omdurman. U gaf hen eerst voedsel en 's avonds bood u hen kledij en een onderduikadres. Een tijd later behaalde u uw diploma technisch secundair onderwijs in de afstudeerrichting mechanica. In 2011 wenste u naar Egypte te reizen voor verdere studies en vroeg u daarom een internationaal paspoort aan.

In september 2013 nam u deel aan een massademonstratie te Omdurman. U liep mee vanaf de wijk Dar-ESalaam tot Libië Markt, waar de betoging werd opgebroken toen de witte Toyota's van de veiligheidsdiensten (NISS) arriveerden. Veel betogers werden door de agenten neergeschoten en gearresteerd. U werd samen met zes mannen opgepakt en opgesloten in een cel ergens in Khartoem. Daar werd u dagelijks gemarteld, geslagen en ondervraagd. U kreeg malaria en verzwakte enorm. In oktober 2013, drie of vier weken na uw arrestatie, werd u voorwaardelijk vrijgelaten. U moest een document ondertekenen, mocht niet naar het ziekenhuis en moest uzelf dagelijks aanmelden en inlichtingen verzamelen over uw medeburgers. De daaropvolgende maanden werd u dagelijks opgebeld om uw aanwezigheid te ondertekenen op uiteenlopende openbare plaatsen zoals een school en een markt. Nadat de NISS zeker was van uw aanwezigheid en medewerking, gaven ze u de opdracht om inlichtingen te verzamelen.

U besloot het land te verlaten. Uw oom S. contacteerde een Libische smokkelaar genaamd A;. Op 15 februari 2014 vertrok u met hem in een Toyota Landcruiser van Libië Markt naar de woestijn. Op 22 februari 2014 arriveerde u in het Libische Ajdabiya. Uw oom had geregeld dat u tijdelijk op de boerderij van zijn vriend A.R. kon verblijven. Later betaalde u een smokkelaar genaamd A. A. duizendvijfhonderd Libische dinar voor de oversteek van de Middellandse Zee. Op 1 september 2015 vertrok u vanuit Zuwara met een rubberen boot en arriveerde u een dag later in Italië. U reisde met de auto naar Frankrijk door de Sudanese smokkelaar 'Bob' vijftig euro te betalen. Op 12 november 2015 verzocht u de Franse staat om internationale bescherming. Op 23 maart 2016 werd uw asielaanvraag geweigerd en op 15 maart 2017 werd uw beroep verworpen. U betaalde een Afrikaanse smokkelaar dertig euro om naar België te reizen. U bleef twee maanden bij een Sudanese vriend A. A. R. in Verviers. U kreeg tweemaal een proces-verbaal van de Federale Politie omwille van uw illegaal verblijf. U reisde verder naar Duitsland door een smokkelaar dertig euro te betalen. Op 23 mei 2017 verzocht u de Duitse staat om internationale bescherming. Dat jaar overleed uw moeder in Sudan aan malaria. In de loop van 2019 vertrok uw halfbroer A. A. naar Libië omwille van familiale problemen. Toen uw asielaanvraag ook in Duitsland werd geweigerd, keerde u op 6 mei 2019 terug naar België. Op 14 mei 2019 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. Tot heden, 2020 en misschien 2021, vallen de Sudanese veiligheidsdiensten op jaarlijkse basis uw gezinswoning binnen in een poging u te lokaliseren.

Om uw verzoek te onderbouwen, legt u volgende stukken neer: (1) kopie van de overlijdensakte van uw moeder (nr. 169084), (2) kopie van een verklaring, opgesteld in het Engels door uw broer A. E. A. op 9 oktober 2021, (3) kopie van de Sudanese identiteitskaart van uw broer A. E. A. (nr. 10200554149), afgeleverd op 23 december 2020 en geldig tot 22 december 2025.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk kon maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U bleek niet in staat uw persoonlijke problemen met de Sudanese veiligheidsdiensten aannemelijk te maken.

Zo werd opgemerkt dat u uiteenlopende verklaringen aflegde tijdens uw asielinterviews in Frankrijk, Duitsland en België. Op 26 februari 2021 diende het CGVS een verzoek in om inlichtingen betreffende uw Franse en Duitse asioldossiers. Op 16 maart 2021 ontving het CGVS uw dossier (met nummer 7132535-277) van de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF). Een week later, op 23 maart 2021, werd uw Frans asioldossier (met nummer 15-12-21817) ontvangen van de Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides (verder OFPRA). Deze stukken werden toegevoegd aan uw administratief dossier. Vooreerst dient gewezen te worden op de tegenstrijdigheden betreffende de **identiteitsdocumenten** waarover u beschikte in Sudan. In Frankrijk had u verteld dat u in 2014, het jaar van uw vlucht, een paspoort aanvraag om voor de Umrah-bedevaart naar Saoedi-Arabië te reizen (15-12-21817, p. 3). In Duitsland verklaarde u geen internationaal paspoort te hebben gehad (7132535-277, p. 2-3). In België stelde u dan weer dat u in 2011 een paspoort aanvraag omdat u naar Egypte wilde reizen voor verdere studies (notities persoonlijk onderhoud dd. 26 oktober 2021 (verder 'notities'), p. 5). Wanneer u geconfronteerd werd met uw uiteenlopende verklaringen, gaf u toe in Frankrijk en Duitsland niet de waarheid te hebben verteld uit vrees om teruggestuurd te worden naar Sudan (notities, p. 23). De overige tegenstrijdige elementen zijn echter meer bezwarend en werden niet door u toegegeven.

In verband met de **demonstratie van september 2013 te Omdurman**, verklaarde u dat het uw eerste demonstratie was (notities, p. 16). Nochtans had u eerder in Duitsland beweerd dat u tijdens uw schooldagen had deelgenomen aan een betoging tegen de rekrutering van jongeren (7132535-277, p. 6). Eveneens in Duitsland vertelde u dat u uw deelname aan de manifestatie van september 2013 een week van tevoren werd afgesproken en er protestborden werden opgemaakt (ibid., p. 7). Opmerkelijk genoeg verklaarde u in Frankrijk dat u pas diezelfde ochtend besloot deel te nemen (CNDA 16018378, p. 2), terwijl u in België vertelde hoe de beslissing twee tot drie dagen vooraf werd genomen (notities, p. 15). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op deze uiteenlopende chronologie. U wees de inconsistenties toe aan zowel vertaalproblemen als de kwetsbare mentale toestand waarin u verkeerde na uw reis naar Europa en het overlijden van uw moeder (notities, p. 22). Tot slot legde u nog tegenstrijdige verklaringen af omtrent de jongeren van uw wijk die de betoging mee organiseerden. Op de zetel van de Duitse BAMF identificeerde u Y. M. A., Y. A., I. en A. L.. U wist te vertellen dat Y. in december 2013 was overleden, maar had geen nieuws over de anderen (7132535-277, p. 7). Op de zetel van het Belgische CGVS benoemde u daarentegen A. L., A. S. en N. als medeorganisatoren en activisten uit uw wijk. A. L. – de enige consistente naam – zou vermoord zijn geweest, terwijl de twee anderen vermist zijn. U repte geen woord over Y. M. A., Y. A. of I. (notities, p. 16). **Deze uiteenlopende verklaringen omtrent de feitelijke omstandigheden van de betoging – nochtans het startpunt van uw beweerde vervolging – hebben een negatieve impact op de aannemelijkheid van uw relaas.**

De geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door discrepanties vastgesteld in uw beschrijving van de **vervolgingsfeiten**. In België vertelde u door veiligheidsdienstagenten gearresteerd te zijn geweest tijdens de betoging op Libië Markt te Omdurman (notities, p. 10). Nochtans had u eerder in Frankrijk verteld dat u werd gearresteerd na de betoging toen vier politieagenten 's nachts uw woning binnenvielen. U kon niet uitleggen hoe de politie u had geïdentificeerd en gelokaliseerd (CNDA 16018378, p. 2). Eveneens op de zetel van de Franse OFPRA verklaarde u vier maanden opgesloten te zijn geweest. U werd pas vrijgelaten op 2 februari 2014 (ibid., p. 1). Bij het Belgische CGVS leek u eveneens zeker van de datering toen u sprak over drie tot vier weken opsluiting en vrijlating in de maand oktober: "exact wanneer ik vrijkwam, weet ik niet, maar het was maand tien" (notities, p. 10). Bij confrontatie wees u deze discrepantie opnieuw toe aan vertaalproblemen (ibid., p. 22). U was evenmin consistent in de beschrijving van uw **vrijlating en vlucht**. Eerst verklaarde u in Frankrijk dat u op 2 februari 2014 werd vrijgelaten en dertien dagen later Sudan verliet (15-12-21817, p. 5, 8 & CNDA 16018378, p. 2). Daarna vertelde u in Duitsland dat u in oktober 2013 werd vrijgelaten en gedurende drie maanden en tien dagen ondergedoken leefde bij uw vriend in de stad El Gezira (Witte Nijl). Uw vriend financierde uw vlucht door de verkoop van zijn motor. U hebt uzelf geen enkele keer aangeboden bij de veiligheidsdiensten om uw aanwezigheid te bevestigen (7132535-277, p. 5, 7). Opmerkelijk genoeg vertelde u in België nog een andere versie van de feiten, namelijk dat u vrijgelaten werd in oktober 2013 en de daaropvolgende maanden doorbracht in uw gezinswoning te Omdurman. In plaats van uw aanwezigheid nooit te bevestigen, zoals u in Duitsland verklaarde, werd u ruim een maand dagelijks opgebeld om een veiligheidsdienstagent te ontmoeten op "rare plaatsen" zoals "bij een boom, een keer naast een school, in de markt, op straat ..." (notities, p. 19).

Bij confrontatie ontkende u ooit te hebben gesproken over een onderduiking bij een vriend in El Gezira (notities, p. 23). Het vluchtrelaas in uw Duits asioldossier is echter danig uitgebreid en specifiek dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat het een loutere vergissing betreft (7132535-277, p. 5). **Integendeel, de vaststelling dat u leugenachtige verklaringen aflegt over de discrepanties in uw asioldossiers, is wederom nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.**

Naast de discrepanties tussen uw Belgisch asioldossier enerzijds en uw Franse en Duitse dossiers anderzijds, bleek u nog uiteenlopende verklaringen af te leggen tijdens uw Belgische asielprocedure. Eerst vertelde u dat de veiligheidsdiensten u pas een aantal maanden na uw vrijlating een spionageopdracht gaven, "nadat ze zeker waren dat ik in het land was gebleven" (notities, p. 10). Omdat u uw medeburgers niet wou verraden, zag u geen andere optie dan het land verlaten. Later tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u uw vluchtmotief tegen door te stellen dat spionage één van de voorwaarden van uw vrijlating was: "ik was akkoord, omdat ik vrij wou komen" (notities, p. 19). Wanneer u hierover werd bevraagd, bevestigde u uitdrukkelijk dat u een aantal dagen vóór uw vrijlating te horen kreeg dat u inlichtingen moest verzamelen voor de NISS (notities, p. 20). **Zodoende is het nog onduidelijk welke gebeurtenis wél aanleiding gaf tot uw besluit om het land te verlaten in februari 2014.** Een vluchtmotief is nochtans een cruciaal onderdeel van een asielrelaas waarover consistente en samenhangende verklaringen kunnen worden verwacht. U was evenmin consistent in de beschrijving van uw **actuele vrees**. Zo vertelde u bij DVZ dat uw vervolgers in het jaar na uw vlucht meermaals langskwamen bij uw gezinswoning en daarna stopten met uw familie lastig te vallen. U bevestigde deze stelling zelfs nog tweemaal: "ze gaan niet meer naar de familie. Voor de familie is het nu geen probleem meer, zij worden niet meer lastigvallen" (vragenlijst CGVS dd. 12 augustus 2020, punt 3, vraag 5). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw bewering op de zetel van het CGVS dat de veiligheidsdiensten sinds 2014 op jaarlijkse basis uw gezinswoning bezoeken: "elk jaar ongeveer kwamen zij naar mij zoeken, zelfs in 2020 en misschien ook in 2021 [...]" (notities, p. 11). Deze tegenstrijdige verklaringen ondergraven zowel de ernst als de aannemelijkheid van uw huidige terugkeervrees.

Het cumul van voornoemde tegenstrijdigheden en inconsistenties, leidt tot de vaststelling dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de Sudanese veiligheidsdiensten. De hierboven uiteengezette tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op essentiële elementen die behoren tot de kern van uw vluchtrelaas.

Niettegenstaande deze discrepanties voldoende zwaarwichtig zijn om de door u ingeroepen vervolgingsfeiten te weerleggen, wordt nog gewezen op het vage en veralgemenende karakter van uw verklaringen dat tevens afbreuk doet aan uw relaas als opzichzelfstaand gegeven. **Zo bleef u enorm oppervlakkig over uw persoonlijke redenen om deel te nemen aan de manifestatie van september 2013 – nochtans de basis van uw vervolgingsrelaas.**

U verwees naar armoede, honger, hoge prijzen, corruptie, moord, arrestatie en deportatie. U sprak over moord en arrestatie, maar kon geen concrete voorbeelden geven van dergelijk geweld tegen burgers, terwijl u het "heel veel" had gezien of meegemaakt (notities, p. 11). U sprak over armoede, maar had zelf voldoende middelen. U maakte dan de sprong naar vrije meningsuiting: "ik was niet arm, maar ik wou mijn mening uiten omdat het ook verboden is voor ons om onze mening vrij te uiten" (ibid.). In dit kader wees u naar **discriminatie**. Wanneer u werd verzocht om de door u ondergane discriminatie concreet toe te lichten, stelde u dat de veiligheidsdiensten altijd zeiden dat u een huurling uit Darfoer was en geen echte Sudaneez of Arabier. U hoorde die woorden "wanneer ik naar overheidsinstanties ging [en] overal waar ik heen ging" (notities, p. 12). U bevestigde tot een Arabische etnie te behoren, maar stelde dat u en uw familie "allemaal werden gediscrimineerd" (ibid.). Later werd u nogmaals aangespoord om uw persoonlijke discriminatie en de connectie tussen discriminatie en betogen concreter te duiden. U was slechts in staat uw persoonlijke situatie in algemene termen te beschrijven: "het was tegen de daden van de regering die geschil hadden gezaaid tussen de stammen. [...] Wij werden gediscrimineerd en zij werkten op onze splitsing" (notities, p. 14). Van een persoon die Sudan verliet op de volwassen leeftijd van 23 jaar en die beweert dat hij en zijn familie gedurende die tijd "overal" werden gediscrimineerd, kunnen toch meer doorleefde en uitgebreide verklaringen verwacht worden. **Er kan aldus weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Sudan regelmatig werd gediscrimineerd en daarom deelnam aan de betoging van september 2013.**

In verband met vrije meningsuiting wees u nog naar uw **sympathie voor de JEM**. Wanneer werd gevraagd wat u precies aantrok in de Justice & Equality Movement, antwoordde u: "het is een beweging die rechtvaardigheid en gelijkheid verdedigt. Zij eisen gewoon gelijkheid voor iedereen [...]" (notities, p.

12). Van een persoon die sinds 2006 sympathisant is en omwille van zijn sympathie deelnam aan een manifestatie, kunnen meer gedetailleerde verklaringen worden verwacht dan een loutere verwijzing naar de naam van de beweging. Evenmin kon u concreet toelichten wat u bedoelde met de woorden: "ik als jonge mens, hebben zij mij geraakt, zij spreken met verlichte opinies" (notities, p. 13). Toen u later nogmaals de kans kreeg om uw aantrekking tot de JEM zo persoonlijk en specifiek mogelijk te duiden, beperkte u uzelf wederom tot een oppervlakkige en veralgemenende beschrijving omtrent gelijkheid, het volk en het algemeen belang (notities, p. 21). U bleef niet enkel in gebreke wat uw persoonlijke aantrekking betreft. U demonstreerde daarenboven een gebrekkige kennis van de leiders en leden. Niettegenstaande uw vermelding van talloze JEM-leden die werden vermoord, kon u enkel de oprichter (dr. Khalil Ibrahim) en de huidige leider (Gibril) benoemen. Tot slot legde u nog enorm bevreemdende verklaringen af omtrent de bijstand die u en uw familie boden aan JEM-militanten in de week waarin de beweging een grootschalige aanval uitvoerde in Omdurman (notities, p. 13). Uit informatie blijkt dat in de dagen voor de aanslag door de regering waarschuwingen werden gepubliceerd en wegversperringen werden opgezet. Op 10 mei 2008 konden 1.000 oppositiestrijders in 130 voertuigen Omdurman bereiken. Er volgden twee dagen van bombardementen en intense vuurgevechten. De autoriteiten schoten burgers neer en bestreden de JEM met militaire tanks en schepen. Er werd overgegaan tot een avondklok en een beloning van 250.000 dollar voor tips die aanleiding konden geven tot de arrestatie van dr. Khalil Ibrahim (zie blauwe map 'landeninformatie'). In deze gewelddadige en chaotische context was u aan het voetballen met vrienden toen JEM-militanten passeerden en voedsel vroegen alvorens hun tocht naar het presidentieel paleis verder te zetten. Toen ze een dag of twee later terugkeerden, bood u hen kledij en onderdak. Het is geenszins geloofwaardig dat de JEM zomaar hun belangrijkste doelwit zou vrijgeven, dat uw familie blij was om de beweging te kunnen steunen, en dat "de burgers [van] alle huizen van de wijk" in deze oorlogssituatie graag onderdak boden aan een rebellenbeweging (notities, p. 14). Wanneer u werd geconfronteerd met deze bedenkingen en met het enorme risico dat alle buurtbewoners namen, stelde u simpelweg dat u hen maar voor een korte periode onderdak bood en dat de militanten anders gedood zouden zijn geweest door het regime (ibid.). De vaststelling dat u bereid bent uw eigen leven te riskeren voor een beweging waarvan u slechts twee leden kent, is geenszins aannemelijk en ondergraaft fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde sympathie.

Rekening houdend met uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de JEM en discriminatie, is het nog onduidelijk omwille van welke redenen u deelnam aan de manifestatie van september 2013. U werd hiermee geconfronteerd en om uw werkelijke beweegredenen verzocht. U kon slechts stellen: "ik ben uiteindelijk een Sudanese burger die zich vernederd voelde. Beter voor mij om te sterven tijdens de betoging dan zo te blijven afzien" (notities, p. 22). Tot zover is het echter niet gebleken op welke concrete wijze u afzag en vernederd werd. Daarenboven werd vastgesteld dat u bij de Franse asielinstanties geen woord repte over de JEM noch over discriminatie toen u werd bevraagd over uw deelnameredenen. U wees toen louter naar de prijsstijgingen: "tous les prix ont été augmentés, la nourriture, le transport, donc tout le monde manifestait" (vrije vertaling: "alle prijzen werden verhoogd, voeding, transport, dus iedereen protesteerde") (15-12-21817, p. 7). De Franse beroepsinstantie Cour National du Droit d'Asile kan dan ook worden gevolgd in hun definiëring van uw verklaringen als bijzonder verward, onvolledig, onpersoonlijk en beschreven in zeer algemene termen (CNDA 16018378, p. 2-3). **Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw deelname aan de manifestatie, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeiden.**

Uw verklaringen over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten weten bijgevolg niet te overtuigen. **U voorzag de Franse, Duitse en Belgische asielinstanties van tegenstrijdige gegevens betreffende uw deelname aan de demonstratie, uw gevangenschap, uw vrijlating en uw vlucht. Daarenboven kon u zelfs de in België uiteengezette vervolgingsfeiten onvoldoende onderbouwen met consistente, doorleefde en gedetailleerde verklaringen.**

Er moet worden besloten dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bestaat.

De drie documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bezorgde aan het CGVS, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

De kopie van de door u neergelegde overlijdensakte (nr. 169084) wijst naar de dood van uw moeder. Haar overlijden wordt niet betwist, maar houdt geen verband met uw vluchtmotief of terugkeervrees.

Eenzelfde opmerking wordt gemaakt in verband met de kopie van de identiteitskaart van uw broer A. A. (nr. 10200554149). Zijn identiteit wordt niet betwijfeld, maar heeft niet het vermogen om uw terugkeervrees te staven.

Tot slot legt u een kopie neer van een Engelstalige verklaring, opgesteld door uw broer A. A. op 9 oktober 2021. Hierin verklaart hij dat u Sudan verliet omdat u er veel problemen had en niet kan terugkeren uit vrees voor de criminele gemeenschap en de veiligheidsdiensten. De NISS zou nog naar u hebben gevraagd op 5 september 2020 en op 3 juni 2021. Vooreerst moet gewezen worden op de beperkte bewijswaarde van verklaringen opgesteld door personen uit uw sociale en familiale omgeving. Verder werd reeds aangetoond dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent uw actuele vrees en meer bepaald de periode waarin uw familie werd lastiggevalen door de NISS. U hebt de verklaringen van uw broer hieromtrent reeds tegengesproken toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij sinds 2015 niet meer benaderd is geweest door de veiligheidsdiensten (cf. supra). Het document doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat de huidige situatie in Soedan betreft, blijkt uit de beschikbare informatie (zie COI Focus, 'Soedan. De stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021' dd. 24 januari 2022, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt) dat het leger onder leiding van luitenant-generaal Abdel-Fattah al-Burhan op 25 oktober 2021 de overgangsregering en de soevereine raad ontbindt. Burhan roept de noodtoestand uit, en belooft vast te houden aan de grondwettelijke verklaring en het Juba Vredesakkoord, en verkiezingen te organiseren in juli 2023.

Uit protest tegen de coup vinden er demonstraties plaats en worden er acties van burgerlijke ongehoorzaamheid opgezet in het hele land. De veiligheidsdiensten reageren op hun beurt op deze demonstraties en acties van burgerlijke ongehoorzaamheid met geweld en traangas. Daarbij zijn er sinds 25 oktober zeker 72 personen om het leven gekomen en meer dan 2000 mensen zouden gewond zijn geraakt. De demonstraties blijven aanhouden, en ook de repressie door de veiligheidsdiensten stopt niet. Er vinden ook arrestaties plaats van politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten, advocaten, leden van lokale resistance committees, demonstranten en omstaanders die naar de demonstraties keken in Khartoem en andere steden over het hele land, ook in de perifere gebieden Darfoer en de Two Areas. Daarnaast zijn er meer dan 100 regeringsofficieren en politici gearresteerd.

Abdalla Hamdok tekent op 21 november 2021 een 14-delige overeenkomst met het leger waarop hij opnieuw wordt aangesteld als premier. De deal voorziet in de aanstelling van een onafhankelijk technocratisch kabinet onder leiding van Abdalla Hamdok totdat er verkiezingen worden gehouden. Prodemocratische groepen doen de deal tussen Burhan en Hamdok af als verraad. Ook de betogers verwerpen elke overeenkomst die Burhan de leiding geeft over Soedan. Het bloedvergieten stopt niet na het akkoord tussen Burhan en Hamdok. Verschillende grote demonstraties, de zogenaamde Marches of the Millions, blijven elkaar opvolgen. Daarbij treden de veiligheidstroepen repressief en gewelddadig op. Er blijven arrestaties van activisten en prodemocratische figuren plaatsvinden. Burhan herstelt op 26 december 2021 eveneens de volledige bevoegdheden van de General Intelligence Service (GIS) (voorheen NISS) waardoor de GIS opnieuw burgers kan arresteren en vasthouden. Het geweld van de veiligheidstroepen treft ook gezondheidswerkers, ziekenhuizen en patiënten. Het leger probeert het verhaal over de politieke situatie in het land te beheersen door hard op te treden tegen de pers. De geraadpleegde bronnen bevatten echter geen indicaties waaruit blijkt dat het nieuwe regime zich specifiek keert tegen de personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfoer en de Two Areas, of dat het geweld tegen deze personen intensifieert.

Op 2 januari 2022 treedt premier Abdalla Hamdok af te midden van een politieke impasse. Tijdens zijn televisieoptreden die zondagavond verklaart hij dat hij er niet in geslaagd is een compromis te vinden tussen de heersende generaals en de prodemocratische groepen. De protestbeweging dringt aan op een volledige burgerregering om de overgang te leiden, een eis die wordt afgewezen door de generaals die zeggen dat de macht alleen aan een gekozen regering zal worden overgedragen. Na het aftreden van premier Hamdok roepen prodemocratische groepen op tot nieuwe massale demonstraties. Soedanese veiligheidstroepen houden zich klaar en verhogen hun aanwezigheid in Khartoem. Zonder premier of burgerregering hebben het leger, voormalige rebellengroepen en de RSF (Rapid Security Forces) de controle over Soedan. Er is geen parlement om een nieuwe premier aan te stellen. Ondertussen werken verschillende actoren aan initiatieven om de politieke transitie weer op de rails te krijgen. Afgezien van de groeiende internationale druk op de militaire leiders, groeit ook de interne kritiek en die is niet langer beperkt tot de straat.

Niettegenstaande er nog steeds sprake is van een politieke crisis, en van geweld en arrestaties vanwege de overheidsdiensten, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat de recente ontwikkelingen in Soedan van dien aard zijn dat er sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen. Het geweld door de veiligheidsdiensten waarvan sprake kadert binnen het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties, waarbij er doden en gewonden kunnen vallen, en er demonstranten en eventuele omstaanders worden gearresteerd. Daarnaast vinden er arrestaties plaats van personen met een specifiek profiel (zoals politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten en persmedewerkers, advocaten, leden van lokale resistance committees, ...). De geraadpleegde bronnen bevatten evenmin indicaties waaruit blijkt dat het nieuwe regime zich specifiek keert tegen personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfoer en de Two Areas, of dat het geweld tegen deze personen intensifieert.

En niettegenstaande er sprake is van intensiverend geweld in Darfoer, hernieuwd etnisch geweld in de Two Areas in het zuiden, en boerenprotesten in het noorden van het land, blijkt uit de beschikbare informatie dat het type geweld waarvan sprake is na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de veiligheidsdiensten, niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat een verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging of zijn reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 (A), 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 48/6 § 5 van de vreemdelingenwet, artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van, de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013; artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 6 en 13 van het EVRM, en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker, met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, dat hij ernstige vervolgingen heeft ondergaan en dat deze hebben plaatsgevonden in een context van gewelddadige conflicten in Soedan en onveiligheid in Khartoem. Hij stelt dat hij in Omdurman (Khartoem) werd gearresteerd door de Soedanese autoriteiten omdat hij deelnam aan een betoging en op grond van zijn politieke overtuiging nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker gaat vervolgens in op de door het CGVS behandelde kwesties. Met betrekking tot verzoekers tegenstrijdige verklaringen in zijn asielverzoeken in Frankrijk, Duitsland en België argumenteert hij als volgt: "Toen hij in Frankrijk asiel aanvroeg, verklaarde verzoeker immers dat hij in 2014 een paspoort had aangevraagd om naar Saoedi-Arabië te gaan. In Duitsland verklaarde hij inderdaad dat hij nooit een paspoort had gehad. Ten slotte verklaarde hij in België dat hij in 2011 een paspoort had aangevraagd om in Egypte te studeren. Hoewel hij dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet, wenst verzoeker de Raad enige opheldering te verschaffen. Met betrekking tot zijn asielverzoek in Frankrijk verklaart verzoeker dat hij geen idee had wat een asielverzoek was, en hoe belangrijk zijn antwoorden waren op vragen die geen betrekking hadden op zijn vrees voor vervolging. Hij verklaarde daarom dat hij in 2014 een paspoort had aangevraagd om Sudan te ontvluchten, omdat hij

dacht dat dit zijn verklaringen geloofwaardig zou maken. Toen hij in Duitsland asiel aanvraag, na enige tijd in Europa te hebben doorgebracht en met vele andere asielzoekers te hebben gesproken (wier informatie niet altijd betrouwbaar was), gaf hij er de voorkeur aan te zeggen dat hij nooit een paspoort had gehad, omdat hij vreesde dat de Duitse autoriteiten dan zijn nationaliteit zouden kunnen vaststellen en dat hij naar Soedan zou worden teruggestuurd. Hoewel dit een schending van zijn medewerkingsplicht vormt, getuigt het niettemin van de subjectieve vrees van verzoeker.” Met betrekking tot de demonstratie van september 2013 in Omdurman, stelt verzoeker het volgende: “Met betrekking tot zijn deelname aan een demonstratie vóór 2013 tegen de rekrutering van jongeren, waarover hij in Duitsland had gesproken, wil de verzoeker erop wijzen dat het een veel kleinere demonstratie was dan die van 2013 en dat hij, toen hij nog op school zat, de demonstratie had bijgewoond en niet daadwerkelijk had deelgenomen. Terwijl hij er tijdens zijn onderhoud in Duitsland over sprak, beschouwde hij het tijdens zijn hoorzitting in België niet langer als een echte deelname aan een demonstratie. Hij dacht ook niet dat deze tegenstrijdigheid hem zou worden tegengeworpen, noch dat zij van belang zou zijn bij de beoordeling van zijn angsten in Soedan. Hij bevestigt dus dat hij in 2013 aan zijn eerste echte demonstratie heeft deelgenomen, hoewel hij al aan een demonstratie had deelgenomen toen hij nog op school zat. Met betrekking tot het aantal dagen waarvoor hij had gepland om in september 2013 naar de betoging te gaan, alsmede de namen van de jongeren die de betoging organiseerden, wenst verzoeker nogmaals te verklaren dat hij, eenmaal aangekomen in Frankrijk, dit helemaal niet belangrijk vond en zich niet heeft beziggehouden met de juistheid van de details, die volgens hem niet rechtstreeks verband hielden met zijn problemen. Met betrekking tot zijn asielverzoek in Duitsland wenst verzoeker te verduidelijken dat zijn onderhoud plaatsvond op 14.06.2017, kort na het overlijden van zijn moeder (cf. overlijdensakte). Hij was natuurlijk diep bedroefd, en het was moeilijk voor hem om zich te concentreren op details die hij (ten onrechte, beaamt hij nu) minder belangrijk vond.” Inzake de discrepanties vastgesteld met betrekking tot zijn beschrijving van de vervolgingsfeiten betoogt verzoeker het volgende: “Met betrekking tot het tijdstip van zijn arrestatie heeft verzoeker opnieuw erkend dat hij in Duitsland en Frankrijk niet de waarheid heeft gesproken. Hij wenste de ernst van zijn problemen kracht bij te zetten door te zeggen dat hij bij hem thuis was gearresteerd, zonder de gevolgen van een dergelijke leugen voor zijn asielprocedure te meten. Hij was niet in staat geweest om goede begeleiding te krijgen, en dacht dat hij het juiste deed om zichzelf te redden. Hij verzoekt Uw Raad derhalve alleen rekening te houden met de verklaringen die hij in België heeft afgelegd, nu hij naar behoren is geadviseerd en zich bewust is van het belang van het vertellen van de waarheid. Wat zijn vrijlating en zijn ontsnapping betreft, houdt verzoeker eveneens staande dat de versie die hij aan de Belgische autoriteiten heeft verteld, de juiste is, en verzoekt hij de Raad om de hierboven uiteengezette redenen geen rekening te houden met hetgeen hij aan de Franse en de Duitse autoriteiten heeft verteld. Over al deze tegenstrijdigheden beklemtoont verzoeker dat hij de Belgische asielautoriteiten de waarheid heeft gezegd en zich thans bewust is van het belang om samen te werken en zoveel mogelijk informatie te verstrekken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Hij vraagt Uw Raad om hem het voordeel van de twijfel te geven en niettemin zijn vrees voor vervolging zorgvuldig te onderzoeken.” Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en paragraaf 198 van het UNHCR Handboek vraagt verzoeker om het gedrag van verzoeker te begrijpen in het licht daarvan en rekening te houden met de door hem verstrekte toelichtingen. Inzake de vermeende tegenstrijdige verklaringen in verzoekers Belgische asielprocedure betoogt verzoeker dat wat de invrijheidsstelling betreft, het CGVS een tegenstrijdigheid ziet die er niet is en stelt dat hij inderdaad heeft verklaard “dat de autoriteiten hem een paar maanden na zijn vrijlating hebben gevraagd om hun spion te worden. Hij verklaarde ook dat zijn vrijlating afhankelijk was van het feit of hij hun spion werd. Hij had er weliswaar mee moeten instemmen de rol van spion te spelen om te worden vrijgelaten, maar de autoriteiten hadden hem eerst onderworpen aan een testfase van enkele maanden na zijn vrijlating, om te kunnen beginnen hem spionagetaken toe te vertrouwen. Wat de actualiteit van zijn vrees betreft, ziet het CGVS eens te meer een tegenstelling waar er geen is. Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat de autoriteiten na zijn vlucht zijn gezin hebben lastiggevallen en zijn gezin begin 2014 meer dan tien keer bij hen thuis zijn komen ondervragen. Verzoeker verklaarde weliswaar dat de autoriteiten daarna waren opgehouden zijn gezin lastig te vallen, maar hij heeft nooit gezegd dat de autoriteiten hun huis nooit meer hebben bezocht. Verzoeker heeft het CGVS immers een getuigenverklaring van zijn broer overgelegd (die immers als prima facie bewijs van de aangevoerde feiten moet worden beschouwd) waaruit blijkt dat de NISS op 5 september 2020 en 3 juni 2021 naar hem is komen informeren. Hoewel de familie van verzoeker niet meer wordt lastiggevallen zoals voorheen, vreest verzoeker nog steeds dat hij zal worden gearresteerd en gedood indien hij terugkeert.” Hij verwijst in dit verband naar arrest nr. 95 884 van 25 januari 2013. Met betrekking tot zijn persoonlijke redenen om deel te nemen aan de manifestatie van september 2013, betoogt verzoeker als volgt: “Het CGVS is van mening dat verzoeker te oppervlakkig is geweest over zijn redenen om deel te nemen aan de demonstratie van 2013. Uit blz. 11-14 NPO en 21-22 blijkt ook duidelijk dat verzoeker de door de Protection officer gestelde vragen oprecht en gedetailleerd heeft beantwoord, door precieze antwoorden te geven op specifieke vragen, door de geschiedenis van en de redenen voor zijn affiniteit

met de JEM toe te lichten, door tijdsverwijzingen te geven, enz. In dit verband merken wij eerst op dat het CGVS vooral spontane verklaringen van verzoeker verwachtte. Het criterium spontaniteit is echter slechts één van de vele indicatoren voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker. Het lijkt ons dus dat wanneer de Protection officer wordt geconfronteerd met een aanvrager die moeite heeft om spontaan zijn of haar problemen te melden, het aan deze ambtenaar is om al het mogelijke te doen om zoveel mogelijk informatie van de aanvrager te verkrijgen. Met andere woorden, in dit geval leek het ons aangewezen dat de Protection officer zich niet zou tevredenstellen met het stellen van open vragen, maar integendeel, geconfronteerd met de moeilijkheden van de kandidaat om hierover spontaan te vertellen, hem alle precieze (gesloten) vragen te stellen om zich een oordeel te kunnen vormen over de realiteit van zijn verklaringen. De Handvest van het persoonlijk onderhoud vereist immers : "Om de feiten te kunnen vaststellen, legt de protection officer duidelijk uit wat hij van de verzoeker verwacht, luistert hij aandachtig en praat niet meer dan noodzakelijk. Hij stelt korte, makkelijk te begrijpen vragen. Gesloten vragen bieden de mogelijkheid punten te verduidelijken en te specificeren waar nodig" (p. 11). Door op deze wijze te werk te gaan, had het CGVS zich een veel objectievere veroordeling kunnen vormen. Verzoeker verwijt dat hij onvoldoende gedetailleerde antwoorden heeft gegeven terwijl de vragen duidelijk te vaag en ontoereikend waren, vormt echter een schending van het Handvest van het P.O., en dus van de zorgplicht (RvS, arrest nr 192484, 21 april 2009). Ten tweede moet worden opgemerkt dat het CGVS zeer veeleisend was op het gebied van informatie en details, gezien de mate van politieke betrokkenheid van de aanvrager. Verzoeker was namelijk niet eens lid van een politieke partij, maar slechts sympathie voor de JEM had (NPO, blz. 7). Bovendien had hij nog nooit actief deelgenomen aan een demonstratie (NPO, p. 16). Uit verzoekers profiel blijkt dus duidelijk dat hij niet bijzonder politiek actief was en dat hij meer wegens zijn deelneming aan de demonstratie dan wegens zijn bijzonder profiel is gearresteerd. Het CGVS kon derhalve niet van verzoeker verwachten dat hij zijn betrokkenheid bij en zijn beweegredenen voor zijn deelname aan de demonstratie zo uitvoerig zou toelichten als een reeds lang actieve activist of een actief en toegewijd lid van de JEM zou hebben gedaan. In zijn beslissing lijkt het CGVS geen rekening te houden met het profiel van de verzoekende partij en een veel te hoog eisenniveau aan te leggen." Hij citeert vervolgens artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en meent dat het CGVS zijn plicht conform dit artikel verzuimt.

Met betrekking tot de door het CGVS niet-behandelde kwesties, argumenteert verzoeker dat hij in het verleden is vervolgd en bij terugkeer rechtstreeks bedreigd met verdere vervolgingen (doodsbedreigingen indien hij niet met de autoriteiten zou meewerken) en dat het enkele feit dat twee tegenstrijdigheden worden aangevoerd tussen verzoekers asielrelaas in Frankrijk, Duitsland en België niet volstaat om de door verzoeker geleden vervolging te betwisten. Hij wijst op het voordeel van de twijfel en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet; stelt dat *in casu* het CGVS niet afdoende aantoonde dat dergelijke vervolging niet als vaststaand moet worden beschouwd en evenmin dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer niet zou worden vervolgd en wijst er anderzijds op dat de verklaringen van verzoeker en de vervolgingen die hij heeft ondergaan, op grond van objectieve gegevens volkomen geloofwaardig is. Hij citeert ter staving uit volgende bronnen: USDOS – US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2019 - Sudan, 11 March 2020, <https://www.ecoi.net/en/document/2026413.html>; Human Rights Watch: World Report 2021 - Sudan, 13 January 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2043730.html>; HRW, "We Stood, They Opened Fire, 21.4.2014, <https://www.hrw.org/report/2014/04/21/we-stood-they-opened-fire/killings-and-arrests-sudans-security-forces-during>; Amnesty International, <https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2018/09/south-sudan-arbitrary-arrests-and-torture-of-detainees-despite-repeated-promises/>; COI focus "Soedan Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf) (p. 25-26 en 42) en Europees Hof voor de Rechten van de Mens, A.A. v. Switzerland, 07.01.2014 [final 07/04/2017], § 43. Verzoeker besluit dit onderdeel van betoog door te stellen dat op grond van deze informatie alleen niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker een reëel risico op vervolging loopt dit niettemin impliceert dat uiterst omzichtig tewerk moet worden gegaan en dat moet worden aangetoond dat verzoeker bij terugkeer niet met vervolging zal worden geconfronteerd en dat *in casu* de motiverings-en zorgplicht geschonden is, wat tot nietigverklaring van de beslissing zou moeten leiden.

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker er vooreerst op dat hij afkomstig is van Omdurman, de stad naast Khartoem en dat de veiligheidssituatie moet worden geanalyseerd voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat, hoewel de toestand veranderd is sinds het akkoord over de vorming van een soevereine raad met alternerend leiderschap van juli 2019 en het akkoord van augustus 2020 de mensenrechtensituatie nog steeds zorgwekkend is. Hij citeert ter staving UNHCR, "Darfur clashes displace thousands", 7 December 2021, <https://www.unhcr.org/news/briefing/2021/12/61af220d4/darfur-clashes-displace-thousands.html>. Met betrekking tot het terugkeren van Soedanezen naar hun land na een verblijf in het buitenland citeert verzoeker uit de COI Focus Soedan – Risico bij terugkeer waarin wordt gesteld: "Een door het CGVS

geraadpleegde mensenrechtenadvocaat uit Khartoem onderscheidt twee situaties: - Media en mensenrechtenactivisten zijn op de hoogte van de repatriëring. De veiligheidsdiensten laten de gerepatrieerden de luchthaven verlaten. Arrestaties volgen later, maar veel gerepatrieerden weten te ontsnappen. -De repatriëring geraakt niet publiek bekend en advocaten en mensenrechtenactivisten raken de luchthaven niet binnen omwille van de strenge veiligheidsmaatregelen. De meeste gerepatrieerden worden gearresteerd, langere tijd vastgehouden, ondervraagd, gefolterd." (blz. 24-25)". Verzoeker betoogt vervolgens dat de veiligheidssituatie in Omdurman ernstig is, dat de repressie er nog steeds voelbaar is aangezien het in 2017 een demonstratiebolwerk was en dat het CGVS geen informatie heeft verstrekt over de huidige situatie in Omdurman maar zich concentreert op de situatie in de naburige stad Khartoem. Hij citeert op dat punt uit Dabanda, "Sudan forces break up Khartoum protest against illegal detention centres", 18.01.2021, Dabanda, independent news from the heart of Darfur and Sudan, <https://www.dabangasudan.org/en/all-news/article/sudan-forces-break-up-protest-against-illegal-detention-centres>) en een rapport van Amnesty International van 2020 (<https://www.amnesty.org/en/countries/africa/sudan/report-sudan/>, april 2020, stuk n.5). Hij betoogt vervolgens: "Wat de situatie sinds 25 oktober 2021 betreft, zij erop gewezen dat er geen aanwijzingen zijn dat de staatsgreep onder leiding van Abdel-Fattah al-Burhan de situatie van de politieke tegenstanders op enigerlei wijze heeft veranderd. Voorts zij erop gewezen dat de militaire junta en haar organen niet in staat mogen worden geacht tegenstanders en personen die problemen hebben ondervonden met de veiligheidsdiensten daadwerkelijke bescherming te bieden. In de politieke wetenschappen is niets zo exemplarisch voor instabiliteit als een staatsgreep, die ongrondwettelijk is en wijst op een regeringscrisis. Deze politieke instabiliteit doet de facto twijfel rijzen over het vermogen van de militaire junta, de de facto autoriteit die de staat controleert, om alle burgers effectieve bescherming te bieden. Dit ondanks het feit dat het vermogen van de Soedanese staat om zijn burgers effectieve bescherming te bieden reeds vóór de staatsgreep in twijfel werd getrokken (zie infra). Uiterste voorzichtigheid is geboden gezien de huidige sociaal-politieke context en de gevolgen daarvan voor de Sudanese instellingen. Verzoeker loopt dus een reële risico op ernstige schade indien hij terugkeert in Khartoem op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker loopt in Darfoer een reële risico op ernstige schade indien hij terugkeert in Khartoem op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet." Na een theoretische betoog over de rechtspraak van het EHRM inzake artikelen 2 en 3 van het EVRM stelt verzoeker nog dat *in casu* niet betwist wordt dat verzoeker afkomstig is uit Soedan en dat bijkomend onderzoek nodig is om de situatie in Omdurman te evalueren.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem te erkennen als vluchteling; in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing nietig te verklaren teneinde de zaak voor te leggen aan het CGVS voor het verrichten van alle aanvullende onderzoeken of motiveringen die de Raad noodzakelijk acht.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het BJB attest toe stukken toe aan het verzoekschrift alsook een lijst van de in het verzoekschrift genoemde bronnen.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de

feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

4.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor discriminatie in Soedan en zijn deelname in september 2013 aan een massademonstratie in zijn woonplaats Omdurman, waar hij volgens zijn verklaringen werd opgepakt en opgesloten in een cel waar hij dagelijks werd gemarteld, en ondervraagd. Volgens zijn verklaringen werd hij in oktober 2013 na drie of vier weken voorwaardelijk vrijgelaten, waarna hij zich dagelijks moest melden en inlichtingen verzamelen over zijn medeburgers. Met de hulp van zijn oom S. verliet verzoeker Soedan op 15 februari 2014 via de woestijn naar Libië, vanwaar hij op 1 september 2015 vertrok naar Italië en Frankrijk, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende op 12 november 2015. Dit verzoek werd geweigerd op 23 maart 2016 en het beroep tegen deze beslissing verworpen op 15 maart 2017. Verzoeker reisde daarop naar België waar hij twee maanden bij een Soedanese vriend verbleef. Op 23 mei 2017 diende verzoeker in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in, dat eveneens werd geweigerd, waarna hij opnieuw naar België terugkeerde en er een verzoek om internationale bescherming indiende op 14 mei 2019. Verzoeker verklaart dat tot 2020 en misschien in 2021 de Soedanese veiligheidsdiensten op jaarlijkse basis de woning van zijn gezin binnenvallen op zoek naar verzoeker.

4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom verzoeker niet in staat is zijn persoonlijke problemen met de Soedanese veiligheidsdiensten aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde tijdens zijn asielinterviews in Frankrijk, Duitsland en België met betrekking tot zijn identiteitsdocumenten; de omstandigheden van zijn deelname aan de demonstratie in september 2013; over de plaats van zijn arrestatie en de datum van zijn vrijlating en vlucht en eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde in de Belgische asielprocedure, met betrekking tot de periode gedurende dewelke zijn familie nog zou zijn lastiggevallen na zijn vlucht. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker slechts vage verklaringen aflegt over de redenen waarom hij deelnam aan de demonstratie en over de JEM waarvan hij beweert sympathisant te zijn sinds 2006 en wordt vastgesteld dat hij vreemde verklaringen aflegt over de bijstand die zijn familie zou hebben verleend aan JEM militanten in het licht van landeninformatie over de manier waarop de autoriteiten in mei 2008 handelden voor de grootschalige aanval in Omdurman in mei 2008 door de JEM. Tenslotte wordt ook vastgesteld dat verzoeker niets vermeldde over de JEM bij de Franse asielinstanties, noch over discriminatie bij de Franse asielinstanties. Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onvoldoende consistente, doorleefde en gedetailleerde verklaringen over de in België uiteengezette vervolgingsfeiten, wordt in de bestreden beslissing besloten dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Ook de door verzoeker neergelegde documenten, kunnen volgens de bestreden beslissing deze vaststellingen niet ombuigen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat massale protesten plaatsvonden in september 2013 in Soedan waarbij honderden personen werden gearresteerd en dat velen al na enkele uren opnieuw werden vrijgelaten maar dat een aantal onder hen ook in maart 2014 nog opgesloten bleven en het slachtoffer waren van ernstige mishandeling en foltering in detentiecentra in Omdurman en Khartoem (Human Rights Watch, "We Stood, They Opened Fire", 21 april 2014). Amnesty International bericht verder dat sommige mensen na september 2013 nog steeds het slachtoffer zijn van willekeurige arrestatie. Het wordt niet betwist dat in september 2013 massale protesten plaatsvonden, noch dat de Soedanese autoriteiten destijds deze protesten hebben beantwoord met buitensporig geweld en willekeurige detentie en mishandeling van arrestanten en oppositieleden. Verzoeker situeert de vervolgingsfeiten en de redenen voor zijn vertrek uit Soedan in september 2013 en baseert zijn verzoek op zijn beweerde deelname aan een dergelijk protest en daaropvolgende arrestatie en mishandeling door de veiligheidsdiensten.

Na grondige analyse van de elementen in het administratief dossier, het verzoekschrift, de door partijen bijgebrachte landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling om de hieronder uiteengezette redenen, dat verzoeker de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

4.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zeer uiteenlopende verklaringen aflegt niet alleen over zijn identiteitsdocumenten, maar ook over een cruciale aspecten over zijn deelname aan een manifestatie in september 2013 in Omdurman, wat de kern uitmaakt van zijn asielrelaas en de directe aanleiding waarom hij op 15 februari 2014 Soedan heeft verlaten volgens zijn verklaringen.

Zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker, die overigens geen enkel stuk neerlegt waaruit zijn nationaliteit of identiteit kan blijken, bij de Franse asielinstanties verklaart dat hij in 2014 een paspoort aanvraag om naar Saoedi-Arabië te reizen, bij de Duitse asielinstanties dat hij nooit een internationaal paspoort te hebben gehad en bij het CGVS dat hij in 2011 een paspoort aanvraag om in Egypte te studeren. In de bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden: *“In Frankrijk had u verteld dat u in 2014, het jaar van uw vlucht, een paspoort aanvraag om voor de Umrah-bedeftaart naar Saoedi-Arabië te reizen (15-12-21817, p. 3). In Duitsland verklaarde u geen internationaal paspoort te hebben gehad (7132535-277, p. 2-3). In België stelde u dan weer dat u in 2011 een paspoort aanvraag omdat u naar Egypte wilde reizen voor verdere studies (notities persoonlijk onderhoud dd. 26 oktober 2021 (verder ‘notities’), p. 5). Wanneer u geconfronteerd werd met uw uiteenlopende verklaringen, gaf u toe in Frankrijk en Duitsland niet de waarheid te hebben verteld uit vrees om teruggestuurd te worden naar Sudan (notities, p. 23). De overige tegenstrijdige elementen zijn echter meer bezwarend en werden niet door u toegegeven.”* De Raad wijst er op dat verzoeker zelf onduidelijkheid schept over de vraag of en wanneer hij een internationaal paspoort heeft aangevraagd en met welk doel en daardoor zelf afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Verzoekers verweer dat hij niet de waarheid sprak in Frankrijk en Duitsland en hij niet realiseerde wat een asielverzoek was en hoe belangrijk zijn antwoorden waren op vragen die geen betrekking hadden op zijn vrees voor vervolging, en dat hij in Duitsland, na gesproken te hebben met andere asielzoekers er de voorkeur aan gaf te zeggen dat hij geen paspoort had, kan niet worden gevolgd. De Raad wijst er op dat verzoeker verklaarde geboren te zijn in 1990 en dus 24 jaar oud was toen hij Soedan verliet, 25 toen hij in Frankrijk asiel aanvraag en 27 toen hij in Duitsland asiel aanvraag. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker niet begreep wat asiel betekende, *quod non in casu*, dan nog biedt dit geen rechtvaardiging voor het feit dat hij de waarheid niet sprak in Frankrijk en Duitsland, zoals hij meermaals herhaalt in het verzoekschrift. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor zijn handelwijze en het feit dat hij voortging op slecht advies van andere asielzoekers kan niet verschonen waarom hij bij de Franse en Duitse asielinstanties de waarheid niet sprak.

Ook met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas, zijn beweerde deelname aan een demonstratie in 2013 en zijn arrestatie en de omstandigheden en datum van zijn vrijlating, legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af bij de Franse, Duitse, en Belgische asielinstanties. Zo blijkt uit de lezing van de respectievelijke asioldossiers, dat verzoeker bij het CGVS verklaart dat de demonstratie de eerste was waaraan hij deelnam, terwijl hij in Duitsland dan weer verklaarde ook tijdens zijn schooltijd aan een demonstratie tegen de rekrutering van jongeren te hebben deelgenomen, dat hij in België twee tot drie dagen voor de betoging besliste om deel te nemen, terwijl hij in Frankrijk verklaarde dat hij pas de ochtend zelf tot deelname besliste en het dus om een beslissing op het laatste ogenblik ging en hij bij de Duitse en Belgische asielinstantie verschillende namen opgeeft als mede-organisatoren van de demonstratie. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“In verband met de demonstratie van september 2013 te Omdurman, verklaarde u dat het uw eerste demonstratie was (notities, p. 16). Nochtans had u eerder in Duitsland beweerd dat u tijdens uw schooldagen had deelgenomen aan een betoging tegen de rekrutering van jongeren (7132535-277, p. 6). Eveneens in Duitsland vertelde u dat u uw deelname aan de manifestatie van september 2013 een week van tevoren werd afgesproken en er protestborden werden opgemaakt (ibid., p. 7). Opmerkelijk genoeg verklaarde u in Frankrijk dat u pas diezelfde ochtend besloot deel te nemen (CNDA 16018378, p. 2), terwijl u in België vertelde hoe de beslissing twee tot drie dagen vooraf werd genomen (notities, p. 15). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op deze uiteenlopende chronologie. U wees de inconsistenties toe aan zowel vertaalproblemen als de kwetsbare mentale toestand waarin u verkeerde na uw reis naar Europa en het overlijden van uw moeder (notities, p. 22). Tot slot legde u nog tegenstrijdige verklaringen af omtrent de jongeren van uw wijk die de betoging mee organiseerden. Op de zetel van de Duitse BAMF identificeerde u Y. M. A., Y. A., I. en A. L.. U wist te vertellen dat Y. in december 2013 was overleden, maar had geen nieuws over de anderen (7132535-277, p. 7). Op de zetel van het Belgische CGVS benoemde u daarentegen A. L., A. S. en N. als medeorganisatoren en activisten uit uw wijk. A. L. – de enige consistente naam – zou vermoord zijn geweest, terwijl de twee anderen vermist zijn. U repte geen woord over Y. M. A., Y. A. of I. (notities, p. 16). Deze uiteenlopende verklaringen omtrent de feitelijke omstandigheden van de betoging – nochtans het startpunt van uw beweerde vervolging – hebben een negatieve impact op de aannemelijkheid van uw relaas.”* Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de demonstratie voor 2013 een veel kleinere demonstratie was diegene van september 2013 en dat hij deze demonstratie had bijgewoond, maar niet daadwerkelijk had deelgenomen, stelt de Raad vooreerst vast dat het onderscheid tussen bijwonen en deelnemen aan een manifestatie niet kan worden ingezien en verzoeker evenmin uitlegt waarin dit onderscheid zou bestaan. Dat hij deze demonstratie in België niet langer als een echte deelname aan een demonstratie beschouwde, zoals hij aanvoert in het verzoekschrift, verklaart niet waarom hij dit niet zou vermelden, nu hij het blijkbaar wel belangrijk genoeg achtte om te vermelden in Duitsland. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen

ernstig verweerd voert tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot wanneer hij besliste om deel te nemen en welke personen de demonstratie zouden hebben georganiseerd. Dat hij dit in Frankrijk niet belangrijk vond en zich niet heeft beziggehouden met details die volgens hem geen verband hielden met zijn problemen en dat zijn moeder kort voor de het interview in Duitsland was overleden en dat dit hem bedroefd maakte, biedt geen verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. De Raad wijst er ook op dat het moment waarop hij besliste om deel te nemen en de namen van de organisatoren van de demonstratie, *in casu* niet als niet ter zake doende details kunnen worden verklaard, nu het in ene geval om een weloverwogen beslissing ging en in het andere geval om een eerder impulsieve beslissing en het feit dat hij specifieke namen van organisatoren noemt minstens de indruk wekt deze personen persoonlijk te kennen, wat gelet op de vaststellingen hieronder over de (ongeloofwaardigheid van) zijn politiek engagement wel degelijk relevant is.

Verder stelt de Raad vast dat ook met betrekking tot het ogenblik van zijn arrestatie – in België tijdens de betoging op de Libië markt in Omdurman, in Frankrijk na de betoging 's nachts in zijn woning – en met betrekking tot de duur van zijn arrestatie en datum van zijn vrijlating – in België drie tot vier weken, vrijlating in maand 10 (oktober), in Frankrijk vier maanden en vrijlating op 2 februari 2014, in Duitsland vrijlating in oktober 2013 – en de periode gedurende dewelke en de plaats waar hij na zijn vrijlating nog in Soedan verbleef – in Duitsland drie maanden en tien dagen ondergedoken bij zijn vriend in El Gezira, in België tot aan zijn vertrek in de gezinswoning in Omdurman. Tenslotte verklaarde verzoeker bij de Duitse instanties dat hij zijn aanwezigheid nooit bevestigde bij de autoriteiten na zijn vrijlating, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij gedurende een maand dagelijks werd opgebeld om een veiligheidsagent te ontmoeten en ontkende hij, na geconfronteerd te zijn met het feit dat hij in Duitsland verklaarde bij een vriend te zijn ondergedoken, dat hij dit nooit zou verklaard hebben. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden als volgt: *“De geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door discrepanties vastgesteld in uw beschrijving van de **vervolgingsfeiten**. In België vertelde u door veiligheidsdienstagenten gearresteerd te zijn geweest tijdens de betoging op Libië Markt te Omdurman (notities, p. 10). Nochtans had u eerder in Frankrijk verteld dat u werd gearresteerd na de betoging toen vier politieagenten 's nachts uw woning binnenvielen. U kon niet uitleggen hoe de politie u had geïdentificeerd en gelokaliseerd (CNDA 16018378, p. 2). Eveneens op de zetel van de Franse OFPRA verklaarde u vier maanden opgesloten te zijn geweest. U werd pas vrijgelaten op 2 februari 2014 (ibid., p. 1). Bij het Belgische CGVS leek u eveneens zeker van de datering toen u sprak over drie tot vier weken opsluiting en vrijlating in de maand oktober: “exact wanneer ik vrijkwam, weet ik niet, maar het was maand tien” (notities, p. 10). Bij confrontatie wees u deze discrepantie opnieuw toe aan vertaalproblemen (ibid., p. 22). U was evenmin consistent in de beschrijving van uw **vrijlating en vlucht**. Eerst verklaarde u in Frankrijk dat u op 2 februari 2014 werd vrijgelaten en dertien dagen later Sudan verliet (15-12-21817, p. 5, 8 & CNDA 16018378, p. 2). Daarna vertelde u in Duitsland dat u in oktober 2013 werd vrijgelaten en gedurende drie maanden en tien dagen ondergedoken leefde bij uw vriend in de stad El Gezira (Witte Nijl). Uw vriend financierde uw vlucht door de verkoop van zijn motor. U hebt uzelf geen enkele keer aangeboden bij de veiligheidsdiensten om uw aanwezigheid te bevestigen (7132535-277, p. 5, 7). Opmerkelijk genoeg vertelde u in België nog een andere versie van de feiten, namelijk dat u vrijgelaten werd in oktober 2013 en de daaropvolgende maanden doorbracht in uw gezinswoning te Omdurman. In plaats van uw aanwezigheid nooit te bevestigen, zoals u in Duitsland verklaarde, werd u ruim een maand dagelijks opgebeld om een veiligheidsdienstagent te ontmoeten op “rare plaatsen” zoals “bij een boom, een keer naast een school, in de markt, op straat ...” (notities, p. 19). Bij confrontatie ontkende u ooit te hebben gesproken over een onderduiking bij een vriend in El Gezira (notities, p. 23). Het vluchtrelaas in uw Duits asioldossier is echter danig uitgebreid en specifiek dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat het een loutere vergissing betreft (7132535-277, p. 5). **Integendeel, de vaststelling dat u leugenachtige verklaringen aflegt over de discrepanties in uw asioldossiers, is wederom nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.**”* De Raad stelt vast dat verzoeker er weerom niet in slaagt deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift immers tot de stelling dat hij in Duitsland en Frankrijk niet de waarheid heeft gesproken en dat hij zijn verzoek trachtte kracht bij te zetten door te verklaren dat hij thuis werd opgepakt en de Raad te verzoeken om alleen rekening te houden met de verklaringen die hij in België heeft afgelegd nu hij hier wel goed zou zijn geadviseerd en hij zich bewust is van het vertellen van de waarheid. Dit volstaat geenszins om de impact van de vastgestelde tegenstrijdigheden op zijn algemene geloofwaardigheid te neutraliseren. De Raad herhaalt dat verzoeker op het ogenblik van zijn verklaringen voor de Duitse en Franse asielinstanties een volwassen man was en verantwoordelijk is voor zijn verklaringen. Indien verzoeker inderdaad in september 2013 zou zijn opgepakt, opgesloten en dagelijks gemarteld zijn, zoals hij bij het CGVS verklaarde, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij over kern elementen van zijn asieltrelaas zoals het ogenblik en de plaats waar hij werd gearresteerd, de duur van zijn arrestatie en waar hij verbleef in Soedan na zijn vrijlating, en of hij zich al dan niet moest melden,

consistente verklaringen zou afleggen bij de drie asielinstanties waar hij om internationale bescherming verzocht. De vaststelling dat hij over deze kernelementen dermate uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de drie asielinstanties, ondermijnt dan ook reeds in belangrijke mate zijn algemene geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Dit wordt nog verder versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegt bij de Belgische asielinstanties met betrekking tot de mate waarin zijn gezin, na zijn vlucht uit Soedan, door de veiligheidsdiensten zou zijn lastiggevallen. De Raad stelt immers, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 augustus 2020 (DVZ) stelt dat zijn vervolgers in het jaar na zijn vlucht meermaals langskwamen maar daarna stopten met zijn familie lastig te vallen en dit nog tweemaal herhaalt (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5), terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat de veiligheidsdiensten sinds 2014 jaarlijks naar de woning van zijn gezin komen op zoek naar verzoeker (notities PO, p. 11). De vastgestelde tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Waar verzoeker aanvoert dat hij nooit heeft gezegd dat de autoriteiten hun huis nooit meer hebben gezocht, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker volgens de vragenlijst CGVS heeft verklaard: *“ze gaan niet meer naar de familie. Voor de familie is het geen probleem meer, zij worden niet meer lastiggevallen”* en dat verzoeker verder ook niet betwist dat hij dit zou hebben verklaard bij de DVZ. De Raad stelt vast dat deze verklaring duidelijk is en niet anders kan worden begrepen dan dat zijn familie na een jaar na zijn vlucht niet meer werd lastiggevallen. De door verzoeker neergelegde kopie van de handgeschreven verklaring van verzoekers broer, waarin wordt gesteld dat de NISS op 5 september 2020 en 3 juni 2021 naar het huis kwamen, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaren, nu verzoeker bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat de NISS jaarlijks langs bleef komen en de verklaring dus evenmin verklaart waarom hij bij de DVZ verklaarde dat zijn familie in het eerste jaar na zijn vlucht frequent werd lastiggevallen, maar daarna niet meer. Bovendien stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat aan een verklaring van een naast familielid weinig bewijswaarde kan worden gehecht, nu dit bezwaarlijk als een objectieve en onpartijdige bron van informatie kan worden beschouwd.

Verder stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ook ondermijnd worden door zijn vage en oppervlakkige verklaringen over de redenen waarom verzoeker besliste om deel te nemen aan de manifestatie van september 2013. Verzoeker, die verklaart tot de Arabische etnie Misseriya te behoren, verwijst gevraagd naar de redenen waarom hij deelnam in algemene termen naar het feit dat er armoede en honger heerste, alsook naar arrestaties en moord en verklaart ook dat hij met zijn eigen ogen heeft gezien hoe mensen werden vermoord en dat hij heel veel dergelijke zaken heeft gezien. Gevraagd om daar meer over te vertellen, komt verzoeker evenwel niet verder dan te stellen dat sinds 2011 ongeveer mensen op straten hebben geprotesteerd en dat hij met eigen ogen heeft gezien *“hoe ze mensen neerschoten terwijl zij vreedzaam waren”* (notities PO, p. 11). Verder verklaart verzoeker ook dat hij niet arm was en dat hij zijn mening wou uiten en verbindt dit aan de discriminatie waarmee hij geconfronteerd werd. Gevraagd om deze discriminatie te concretiseren, verwijst verzoeker naar het feit dat hij overal hoorde dat zij geen echte Soedanezen waren en geen echte Arabieren en stelt hij verder in algemene termen dat hij deze dingen hoorde als hij naar een voetbalmatch ging of naar overheidsinstanties. Zoals aangehaald verklaart verzoeker tot de Misseriya stam te behoren en bevestigt, hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, dat dit een Arabische stam is, maar dat hij werd gehaat omwille van zijn donkerder huid (notities PO, p. 12). De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud slechts kan blijken dat verzoeker slechts in zeer algemene termen spreekt over discriminatie en geen concrete voorbeelden geeft van specifieke op hemzelf betrekking hebbende discriminatie en hij verder ook niet in staat is aannemelijk maakt dat deze discriminatie hem ertoe zou aangezet hebben deel te nemen aan de manifestatie in september 2013. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“U verwees naar armoede, honger, hoge prijzen, corruptie, moord, arrestatie en deportatie. U sprak over moord en arrestatie, maar kon geen concrete voorbeelden geven van dergelijk geweld tegen burgers, terwijl u het “heel veel” had gezien of meegemaakt (notities, p. 11). U sprak over armoede, maar had zelf voldoende middelen. U maakte dan de sprong naar vrije meningsuiting: “ik was niet arm, maar ik wou mijn mening uiten omdat het ook verboden is voor ons om onze mening vrij te uiten” (ibid.). In dit kader wees u naar **discriminatie**. Wanneer u werd verzocht om de door u ondergane discriminatie concreet toe te lichten, stelde u dat de veiligheidsdiensten altijd zeiden dat u een huurling uit Darfoer was en geen echte Sudanese of Arabier. U hoorde die woorden “wanneer ik naar overheidsinstanties ging [en] overal waar ik heen ging” (notities, p. 12). U bevestigde tot een Arabische etnie te behoren, maar stelde dat u en uw familie “allemaal werden gediscrimineerd” (ibid.). Later werd u nogmaals aangespoord om uw persoonlijke discriminatie en de connectie tussen discriminatie en betogen concreter te duiden. U was slechts in staat uw persoonlijke situatie in algemene termen te beschrijven: “het was tegen de daden van de regering die geschil hadden gezaaid tussen de stammen. [...] Wij werden gediscrimineerd en zij werkten op onze splitsing” (notities, p. 14). Van een persoon die Sudan verliet op de volwassen leeftijd*

van 23 jaar en die beweert dat hij en zijn familie gedurende die tijd "overal" werden gediscrimineerd, kunnen toch meer doorleefde en uitgebreide verklaringen verwacht worden. **Er kan aldus weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Sudan regelmatig werd gediscrimineerd en daarom deelnam aan de betoging van september 2013.**" De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer over tegen deze motieven die steun vinden in het administratief dossier en neemt deze dan ook over. Ook met betrekking tot zijn beweerde sympathie sinds 2006 voor de Justice & Equality Movement (JEM), die hem ertoe dreef om deel te nemen aan de manifestatie in september 2013 weet verzoeker niet te overtuigen, nu hij, gevraagd wat hem persoonlijk in deze beweging aantrok, niet verder komt dan te verwijzen naar het feit dat deze beweging oproept tot *"vereniging van Soedan. Iedereen is gelijk. Zij maken geen onderscheid tussen achtergrond. Daarom ben ik overtuigd. Ik als jonge mens, hebben zij mij geraakt. Zij spreken met de verlichte opinies"* (notities PO, p. 13). Verder blijkt verzoeker ook geen specifieke kennis te hebben over de leiders van JEM naast de naam van de toenmalige en huidige leider van JEM. Verzoeker verklaart dat vele leden werden vermoord, maar kan enkel als voorbeeld de toenmalige leider van de beweging noemen (notitie PO, p. 13). Zo verzoeker zichzelf profileert als een sympathisant van de JEM die in die hoedanigheid deelnam aan de manifestatie, kan uit zijn verklaringen evenwel niet blijken dat hij meer dan een oppervlakkige kennis heeft van de doelstellingen van de JEM noch hun verwezenlijkingen. Verzoeker demonstreert geenszins een grote interesse in de beweging die hem nochtans naar eigen zeggen had geraakt en waarmee hij als sinds 2006 sympathiseerde zodat hij evenmin kan overtuigen dat zijn voorgehouden connectie met deze beweging een van de redenen vormde om mee te betogen in september 2013. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden als volgt: *"In verband met vrije meningsuiting wees u nog naar uw **sympathie voor de JEM**. Wanneer werd gevraagd wat u precies aantrok in de Justice & Equality Movement, antwoordde u: "het is een beweging die rechtvaardigheid en gelijkheid verdedigt. Zij eisen gewoon gelijkheid voor iedereen [...]" (notities, p. 12). Van een persoon die sinds 2006 sympathisant is en omwille van zijn sympathie deelnam aan een manifestatie, kunnen meer gedetailleerde verklaringen worden verwacht dan een loutere verwijzing naar de naam van de beweging. Evenmin kon u concreet toelichten wat u bedoelde met de woorden: "ik als jonge mens, hebben zij mij geraakt, zij spreken met verlichte opinies" (notities, p. 13). Toen u later nogmaals de kans kreeg om uw aantrekking tot de JEM zo persoonlijk en specifiek mogelijk te duiden, beperkte u uzelf wederom tot een oppervlakkige en veralgemenende beschrijving omtrent gelijkheid, het volk en het algemeen belang (notities, p. 21). U bleef niet enkel in gebreke wat uw persoonlijke aantrekking betreft. U demonstreerde daarenboven een gebrekkige kennis van de leiders en leden. Niettegenstaande uw vermelding van talloze JEM-leden die werden vermoord, kon u enkel de oprichter (dr. Khalil Ibrahim) en de huidige leider (Gibril) benoemen."* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan die een ander licht kunnen werpen op deze motieven of waaruit kan blijken dat verzoekers verklaringen verkeerd zouden zijn beoordeeld. Door louter in het verzoekschrift te stellen dat verzoeker oprecht en gedetailleerd heeft geantwoord op de gestelde vragen en de geschiedenis en redenen voor zijn affiniteit met de JEM toe te lichten en tijdsverwijzingen te geven, doet verzoeker geenszins afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in slaagt concreet aan te geven wat hem aantrok in de JEM en hij slechts een gebrekkige kennis had van de leiders en leden van de beweging. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de dossierbehandelaar zich niet had mogen beperken tot het stellen van open vragen maar ook precieze (gesloten) vragen had moeten stellen, blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat aan verzoeker zowel open als gesloten vragen werden gesteld en dat verschillende bijvragen werden gesteld met betrekking tot verzoekers sympathie voor de JEM die voortbouwen op zijn algemene en weinig concrete verklaringen, zodat verzoekers kritiek niet dienstig is. De Raad stelt in dit verband ook vast dat verzoeker evenmin aangeeft hoe een andere vraagstelling tot een andere beoordeling had kunnen leiden. Waar verzoeker nog aanvoert dat het CGVS te veeleisend was wat betreft de kennis van verzoeker over JEM aangezien hij geen lid was van een politieke partij maar slechts een sympathisant en nog nooit had deelgenomen aan een demonstratie en dus onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel, stelt de Raad vast dat *in casu* geen overdreven verwachtingen worden gesteld wat betreft verzoekers kennis van de JEM en hun doelstellingen, nu verzoeker zelf verklaart dat hij sinds 2006 sympathisant was, dat hij als jonge mens door hen werd geraakt en dat hij in Egypte wou gaan studeren, wat toch een zekere mate van opleiding veronderstelt. Dat hij, gelet op zijn achtergrond, niet verder komt dat enkele gemeenplaatsen over de doelstellingen van JEM die evenzeer af te leiden zijn uit de naam van deze beweging en het opsommen van twee in Soedan alom bekende leiders van JEM, kan dan ook op goede gronden in aanmerking worden genomen door verwerende partij als één van de elementen in de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen over de bijstand die hij en zijn familie zouden geboden hebben aan JEM-militanten in mei 2008 in het kader van een grootschalige aanval van de beweging in Omdurman,

weinig aannemelijk in het licht van de beschikbare landeninformatie over deze aanval. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"Tot slot legde u nog enorm bevreemdende verklaringen af omtrent de bijstand die u en uw familie boden aan JEM-militanten in de week waarin de beweging een grootschalige aanval uitvoerde in Omdurman (notities, p. 13). Uit informatie blijkt dat in de dagen voor de aanslag door de regering waarschuwingen werden gepubliceerd en wegversperringen werden opgezet. Op 10 mei 2008 konden 1.000 oppositiestrijders in 130 voertuigen Omdurman bereiken. Er volgden twee dagen van bombardementen en intense vuurgevechten. De autoriteiten schoten burgers neer en bestreden de JEM met militaire tanks en schepen. Er werd overgegaan tot een avondklok en een beloning van 250.000 dollar voor tips die aanleiding konden geven tot de arrestatie van dr. Khalil Ibrahim (zie blauwe map 'landeninformatie'). In deze gewelddadige en chaotische context was u aan het voetballen met vrienden toen JEM-militanten passeerden en voedsel vroegen alvorens hun tocht naar het presidentieel paleis verder te zetten. Toen ze een dag of twee later terugkeerden, bood u hen kledij en onderdak. Het is geenszins geloofwaardig dat de JEM zomaar hun belangrijkste doelwit zou vrijgeven, dat uw familie blij was om de beweging te kunnen steunen, en dat "de burgers [van] alle huizen van de wijk" in deze oorlogssituatie graag onderdak boden aan een rebellenbeweging (notities, p. 14). Wanneer u werd geconfronteerd met deze bedenkingen en met het enorme risico dat alle buurtbewoners namen, stelde u simpelweg dat u hen maar voor een korte periode onderdak bood en dat de militanten anders gedood zouden zijn geweest door het regime (ibid.). De vaststelling dat u bereid bent uw eigen leven te riskeren voor een beweging waarvan u slechts twee leden kent, is geenszins aannemelijk en ondergraaft fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerdde sympathie. **Rekening houdend met uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de JEM en discriminatie, is het nog onduidelijk omwille van welke redenen u deelnam aan de manifestatie van september 2013.** U werd hiermee geconfronteerd en om uw werkelijke beweegredenen verzocht. U kon slechts stellen: "ik ben uiteindelijk een Sudanese burger die zich vernederd voelde. Beter voor mij om te sterven tijdens de betoging dan zo te blijven afzien" (notities, p. 22). Tot zover is het echter niet gebleken op welke concrete wijze u afzag en vernederd werd. Daarenboven werd vastgesteld dat u bij de Franse asielinstanties geen woord repte over de JEM noch over discriminatie toen u werd bevraagd over uw deelnameredenen. U wees toen louter naar de prijsstijgingen: "tous les prix ont été augmentés, la nourriture, le transport, donc tout le monde manifestait" (vrije vertaling: "alle prijzen werden verhoogd, voeding, transport, dus iedereen protesteerde") (15-12-21817, p. 7). De Franse beroepsinstantie Cour National du Droit d'Asile kan dan ook worden gevolgd in hun definiëring van uw verklaringen als bijzonder verward, onvolledig, onpersoonlijk en beschreven in zeer algemene termen (CNDA 16018378, p. 2-3). **Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw deelname aan de manifestatie, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeiden.** Uw verklaringen over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten weten bijgevolg niet te overtuigen. **U voorzag de Franse, Duitse en Belgische asielinstanties van tegenstrijdige gegevens betreffende uw deelname aan de demonstratie, uw gevangenschap, uw vrijlating en uw vlucht. Daarenboven kon u zelfs de in België uiteengezette vervolgingsfeiten onvoldoende onderbouwen met consistente, doorleefde en gedetailleerde verklaringen.**"*

De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid en deze worden bijgevolg onverkort overgenomen door de Raad.

Gelet op het geheel van tegenstrijdige verklaringen bij de Belgische, Franse en Duitse asielinstanties, het gegeven dat verzoeker zeer algemene en vage verklaringen aflegt over de redenen voor zijn deelname aan de manifestatie in september 2013 en zijn sympathie voor de JEM, het feit dat hij voor de Franse asielinstanties met geen woord repte over de JEM of discriminatie toen hij werd bevraagd over de redenen voor zijn deelname aan de protesten en het gegeven dat hij tot de Arabische etnie Misserriya behoort, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij deelnam aan de protesten in september 2013 en bijgevolg evenmin de arrestatie die hiervan het gevolg zou geweest zijn.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Verzoekers algemene verwijzing naar het Human Rights Watch rapport van 2014 en het bericht van Amnesty International bevestigt weliswaar de protesten die in september 2013 in Soedan plaatsvonden en de gewelddadige repressie van de Soedanese autoriteiten, maar kan niet volstaan om bovenstaande analyse om te buigen en de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Waar verzoeker nog verwijst naar het rapport van het US State Department, "Country Report on Human Rights Practices 2019 – Sudan – 11 March 2020 en Human Rights Watch, "World Report 2021 – Sudan, 13 January 2021, waarin melding wordt gemaakt van buitengerechtelijke moorden door het Al Bashir-regime en arbitraire detentie van burgers in Darfur, kan deze informatie evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, nu deze betrekking hebben op mensenrechtenschendingen in Darfur onder

de voormalige president en verzoeker behoort tot een Arabische etnie en tot zijn vertrek uit Soedan in Omdurman heeft gewoond. De loutere algemene verwijzing naar landeninformatie, zonder deze op zijn individuele omstandigheden te betrekken, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt voor verzoekers algemene verwijzing naar de COI Focus, "Soedan. Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018. Voor zover uit deze informatie blijkt dat terugkeerders kunnen worden ondervraagd bij terugkeer door de NISS en bepaalde risico-profielen worden geïdentificeerd, waaronder niet-Arabische Darfoeri en personen die in het verleden al te maken kregen met de veiligheidsdiensten; herhaalt de Raad dat verzoeker tot een Arabische etnie behoort en uit het voorgaande is gebleken dat hij zijn beweerde deelname aan een protest in september 2013 en arrestatie niet aannemelijk maakt. Verzoeker brengt verder ook geen informatie bij waaruit blijkt dat hij op basis van zijn individuele omstandigheden of specifiek profiel vervolging riskeert.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij vervolging riskeert bij terugkeer naar Soedan omwille van zijn beweerde maar niet geloofwaardig bevonden deelname aan een protest in september 2013 en discriminatie die hij zou hebben ondergaan.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog dat hij omwille van zijn politieke overtuiging vervolging vreest is dan ook niet dienstig.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Soedan.

5.2. In zoverre verzoeker zich, voor wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn deelname aan een protest en arrestatie in september 2021 niet aannemelijk maakt noch dat hij het slachtoffer is geweest of zal worden van dusdanige discriminatie dat dit met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Waar verzoeker nog verwijst naar de COI Focus, "Soedan. Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018 kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking in punt 4.4. hierboven en herhaalt de Raad dat verzoeker tot een Arabische etnie behoort, tot aan zijn vertrek in Omdurman heeft gewoond en hij zijn deelname aan protesten in september 2013 niet aannemelijk heeft gemaakt en wijst er op dat hij verder geen ook geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat hij op basis van zijn individuele omstandigheden of specifiek profiel ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet riskeert. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat de veiligheidssituatie in Omdurman ernstig is en in dit verband een artikel van Dabanda van 18 januari 2021 bijbrengt waaruit blijkt dat de Soedanese autoriteiten hardhandig optraden tegen protesten tegen illegale detentiecentra, wijst de Raad erop dat hieruit niet kan worden afgeleid dat elke persoon die afkomstig is uit Omdurman een risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet, en dat uit dit artikel evenmin kan worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in Omdurman ernstig zou zijn, nu het artikel enkel melding maakt van protesten in Centraal en Zuid Khartoem. Waar verzoeker nog aanvoert dat de veiligheidssituatie in Omdurman niet zou zijn onderzocht, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verwerende partij zich heeft gebaseerd op recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Soedan, met inbegrip van de hoofdstad Khartoem en de regio's Darfoer en Two Areas en dus op relevante informatie over verzoekers land en regio van herkomst. Verder heeft verwerende partij zich ook gebaseerd op de specifieke informatie met betrekking tot een aanval van de JEM op Omdurman in 2008 in het licht van verzoekers verklaringen over hulp die hij zou hebben verstrekt aan JEM militanten en waaruit blijkt dat Omdurman een van de drie steden is die Groot-Khartoem vormen (Human Rights Watch, "Crackdown on Khartoum: Mass Arrests, Torture, and Disappearances since the May 10 Attack: Background", 2008, p. 1). Verzoeker brengt in dit verband evenmin informatie aan waaruit kan blijken dat de veiligheidssituatie in Omdurman dermate ernstig is dat elke persoon die er terugkeert een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog stelt dat hij in Darfoer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in dien hij terugkeert naar Khartoem, blijkt uit het voorgaande dat verzoeker zelf verklaart dat hij afkomstig is uit Omdurman er ook geboren is en tot de Arabische etnie Messerriya behoort en uit niets kan blijken dat hij gedwongen zou zijn zich in Darfoer te vestigen in geval van terugkeer. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu stelt de Raad vast, gelet op verzoekers verklaringen, dat verzoeker in Omdurman (Khartoem) is geboren en dat hij er sinds zijn 8 jaar voornamelijk heeft gewoond tot zijn vertrek, zodat *in casu* de veiligheidssituatie in Omdurman (Khartoem) moet worden beoordeeld.

Uit de COI Focus *“Soedan: De stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021”* van 24 januari 2022, door verwerende partij neergelegd bij aanvullende nota van 13 juni 2022, blijkt niet dat er in Omdurman (Khartoem) actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel er sprake is van intensiverend geweld in Darfoer, hernieuwd etnisch geweld in de Two Areas in het zuiden en boerenprotesten in het noorden van het land, blijkt immers uit de voor de Raad beschikbare landeninformatie dat het type geweld waarvan sprake is na de militaire coup in de andere regio's van Soedan, waaronder Omdurman (Khartoem), namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de veiligheidsdiensten, doelgericht van aard is en niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Raad stelt vast dat verzoeker de analyse in de bestreden beslissing met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet betwist. De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie dateert van voor de geciteerde COI Focus en ligt in dezelfde lijn als diegene waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en hieruit kan niet blijken dat deze analyse niet langer actueel of correct zou zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Omdurman (Khartoem) is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde deelname aan een manifestatie en daaropvolgende arrestatie niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van, de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikelen 6 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET